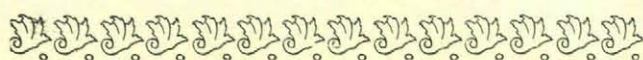


ik achter op de stoomtram staande door de heide van Denekamp naar Oldenzaal reed. Hij zat dan gewoonlijk op hetzelfde boompje, dat niet meer dan 30 Meter van den spoorweg verwijderd stond. Dan in de winterdag dikwijls stak hij met zijn lichtblauw en zwart zoo mooi scherp af, tegen het donkere groen en toen ik er eens weer naar keek, vroeg mij een jager, wat dat toch was voor vogel, hij had er ook reeds zoo vaak een in het veld ontmoet en ze keken steeds zoo brutaal uit? Ik antwoordde hem, en vertelde erbij wat ik van zijn levenswijze wist. Hij bood aan mij er een te schieten, daar ik er nog geen in mijn verzameling had. Daar is echter tot nog toe niets van gekomen. Misschien heeft hij hem niet onder schot kunnen krijgen of is hij zijn belofte vergeten. Het is thans ook niet meer noodig. Sedert verleden winter heb ik er een. Laat ik nog even vertellen, hoe ik daaraan gekomen ben. Er vloog in een tuin van het dorp een zieke vogel. Een meisje van school ving hem zonder veel moeite onder haar schort. Toen zij hem bij mij bracht was hij reeds dood. Bij het opzetten bleek mij, dat het dier lijdende was geweest aan endeldarm verstopping. Nu prijkt het naast de grauwe Klauwier in mijn collectie. Het zijn beide prachtexemplaren.

Denekamp Oct. '06.

J. B. BERNINK.



OP WELKE WIJZE VERDWIJNEN ONZE ZELDZAME WILDE PLANTEN.

Dit voorjaar hadden mijn vriend en ik ons opgemaakt naar Zuid-Limburg om daar de verschillende orchideeën in hun volle fleur te aanschouwen. Wel vormden de orchideeën den hoofdschotel, maar daarom zouden andere planten toch niet geminacht worden. Zoo was mijn vriend ter oore gekomen, dat er op een oude muur te Maastricht een zeldzame *Asplenium* moest groeien, hoogstwaarschijnlijk dus *Asplenium adiantum nigrum*, daar er bij vermeld was, dat deze varen alleen te Maastricht groeide en hier dus noch van *Asplenium trichomanes* noch van *Asplenium ruta muraria* sprake kon zijn. De eerste toch vonden wij een paar keer in de omstreken van Valkenburg en de laatste komt op verscheidene plaatsen in Nederland voor. Het gold hier dus een zeldzamen gast. Hoewel het reeds donker begon te worden, maakten wij ons bij aankomst dadelijk op naar de aangeduide plaats. Op den met mos begroeiden muur zagen wij tal van plantjes staan, maar geen *Asplenium*. Ik stootte er met mijn stok een plantje af en bekeek het naderbij. Haarlemsch klokkenspel zeide een opgeschoten knaap, die in de buurt van mij stond. Hoewel ik dadelijk zag, dat ik te doen had met *Saxifraga tridactylitis* en niet met *Saxifraga granulata* (deze vonden wij den volgende dag op den St. Pietersberg) vroeg ik hem toch hoe hij dat zoo wist. Het antwoord luidde: „van onzen leeraar”. Hoewel hij het dus mis had, bleek hij wel meer op den muur gesnuffeld te hebben en onmiddellijk vroegen wij hem, of hij daar wel eens varentjes had gezien. En daar kwam de aap uit de mouw. O ja, die halen wij hier altijd van de muur, om mede te brengen op de botanische les op de Hoogere Burgerschool.

Wij lieten ons dadelijk het juiste plekje wijzen, maar weg waren ze. Op het zeldzame van die plantjes was hem dus blijkbaar door den leeraar niet gewezen en nog minder op het sparen er van. Vooral een leeraar in de botanie moet toch iets voor mooie zeldzaamheden voelen en zijn pupillen toch een weinig van dit gevoel trachten over te doen erven. En zoo vernamen wij ook, dat de jongelieden

soms terugkomen met een arm vol orchideeën, uitgerukt met knol en al, alleen voor de les. Al zijn er nog vele orchideeën in de omstreken van Maastricht, tegen zulk „studeeren” is niets bestand. Stel u voor lezer, dat er tusschen deze hoeveelheid een paar exemplaren zitten van *Ophrys muscifera* of *Orchis ustulata*! De eigenaar van den St. Pietersberg voelt veel voor wilde bloemen, getuige het feit, dat hij zoo nu en dan een verbod uitvaardigt, dat er geen bloemen geplukt mogen worden, en zoo was het ook dit jaar. De jeugd stoort zich echter weinig aan dit verbod daar zij wel langs kleine paadjes hun doel weten te bereiken en zij den boschwachter te slim af zijn. Het nooit volprezen Limburg herbergt zeer veel schoons op botanisch gebied, spaar echter de zeldzaamheden. Zoo hebben wij maar een paar exemplaren gevonden van de *Cephalanthera sciphiophyllum*, daar waar er vroeger veel waren. (Witte boschlelie wordt hij daar genoemd). VAN DEDEM.



Nieuwe planten en vindplaatsen (verbetering).

Waar in het stukje van de vorige afl. staat *Vicia pannonica* B serratefolia moet staan *Vicia narbonensis* B serratefolia en verder moet toegevoegd worden *Galinsoga parviflora*, als gevonden te Wageningen, door G. Azings Venema.

H. HEUKELS.

Rotterdamsche Natuurhistorische Club.

Vergadering 30 October 1906.

De voorzitter, de heer Haverhorst, opent de vergadering waarna de heer A. J. Zöllner rondgeeft *Obera oculata* te Rotterdam gevangen.

De heer Lindemans vertoont een aantal fraaie vlinders uit Kameroen, en wel uit de geslachten *Euphaedra*, *Catuna*, *Cymothoe*, *Crenis*, *Charaxes* en *Hypolimnas*.

De Heer De Koning deelt mede, dat in gewone omstandigheden in het najaar de hoeveelheid *Coscinodiscus subtilis* in het Maaswater ± 20 à 30 % bedraagt. Alleen bij buitengewone omstandigheden, o. a. bij den hevigen najaarsstorm van 1904, was dit percent veel hoger. Sprekers vermoeden, dat het ditmaal ook wel verhoogd zou zijn door den bijzonder lagen waterstand op de bovenrivieren, bleek juist te zijn: meer dan de helft van het plankton bestond uit cellen van deze *Diatomacee*. Bovendien was het aantal (leege) schalen van marine *Diatomaceen*, die anders bijna nooit worden aangetroffen, nu ook grooter, daar er thans in bijna elken druppel één, soms twee gevonden werden.

De heer Dr. Büttikofert vertoont een aantal Indische vlinders.

De heer Jansen brengt eenige ex ter tafel van *Phalaris minor* Retz en *Eragrostis minor* Host, welke de meening weerleggen, dat pothoofdplanten hier zich minder goed zouden ontwikkelen dan in hun geboorteland. Beide planten waren juist veel flinker en grooter. Op dezelfde plaats bij Rotterdam vond spr. *Sclerochloa angustata* Nees, uit Afrika; nieuw voor ons land; welke eveneens besproken werd.

De heer Haverhorst laat een paar albinistische vlinders zien: een onlangs te Winterswijk gevangen ♀ ex. van *Epinephile jurtina* L en een voor korten tijd gekweekt ♀ ex. van *Sphinx pinastri* L. De eerste had een witten, de tweede een grijs-witten achtervleugel. Naar aanleiding hiervan deelt spr. een en ander mede omtrent het ontstaan van albinisme bij vlinders. Terwijl het zeer zeldzaam voorkomend volkomen albinisme zijn oorzaak vindt in een abnormalen toestand van het dier zelf, en zich dientengevolge reeds in